

In dankbare herinnering aan

Maria Johanna Meyer-Wargers

Weduwe van Johannes Gerhardus Meyer

Mia Wargers werd geboren op 2 februari 1924 in Denekamp. Zoals in die tijd en in die streek gebruikelijk was ging ook zij al vroeg werken in de textiel. Eerst in Nordhorn in Duitsland en later in Enschede.

In de oorlogsjaren leerde ze haar man Johann Meyer kennen. De moeilijke tijd en ook de grens tussen beide landen deerde hen niet en in 1950 werd de liefde bezegeld met het huwelijk.

Samen trokken ze weg uit de zo vertrouwde grensstreek en gingen ze wonen in Enschede. Daar groeiden ook de kinderen op. Het gezin beleefde er gelukkige jaren.

De verbinding met de familie was zeer intens en vanzelfsprekend. De afstanden naar de broers en zussen van beiden werden met gemak en met liefde overbrugd.

De grote inzet en intense zorg voor de kinderen en haar man gaf voor haar betekenis aan het leven. Het gaf haar ook controle over haar leven want daar hield ze van. En van huishouden. Poetsen kon ze als de beste en breien ook. Graag kluste ze er wat bij op poetsgebied, wat in die jaren heeft geleid tot hechte vriendschappen.

Hechte en duurzame vriendschappen heeft moeder ook gekend met een aantal oud-collega's uit de fabriek. Het heeft zeer veel voor haar betekend.

De zorg die ze gaf aan het gezin, en met name aan Johann, was soms ook wel beknellend. Pa was dan in de schuur aan het klussen en als ze even niets hoorde dan riep ze "Johann,

Johann!". Pa reageerde dan met "Ja Mia, wat is er? "Niets" zei de dan. Het horen van zijn stem stelde haar dan weer gerust. Overigens kon ze zelf daar met humor mee omgaan. Want humor had sowieso een vaste plaats in haar leven.

Het verlies van haar man Johann in 1996 was een grote slag. Hoe nu toch verder in Enschede? Met warme ondersteuning en bemiddeling van familie kon ze terugkeren naar Denekamp, dicht bij haar zus Dinie. Daar, aan de Dingeldeinstraat, heeft ze haar leven weer opgepakt.

Met het ouder worden verloor ze gaandeweg ook haar fysieke krachten. Na een val moest ze worden opgenomen in het ziekenhuis. Hoewel het fysieke ongemak wel herstelde, werd ze toch meer en meer afhankelijk van hulp van anderen. Dát was pas een echte tegenvaller want daarmee verloor ze ook de controle over haar leven en dat vond ze heel moeilijk om te accepteren.

En toen kwam dementie in haar leven. "Ik weet niet wat het is" zei ze, "maar het is zo moeilijk!" Ze verloor nog meer de controle en daarmee ook de voor haar zo kenmerkende trotsheid. Opname in het verpleeghuis in Losser was onvermijdelijk. Ze werd er zeer liefdevol verzorgd.

Haar humor heeft ze echter nooit verloren. Zo vond ze soep een keer smaken naar Hanepis. En toen we met haar spraken dat ze later wel in de hemel kwam, zei ze stellig: "dat weet ik nich, moar woar ik kom, doar bint d'r vast meer".

In de wetenschap dat ze niet alleen is, danken wij haar voor alles wat ze voor ons heeft gedaan.

Marga en Wim
Robert en Ineke
Kleinkinderen